

Sygn. akt VI ACa 756/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Urszula Wiercińska

Sędziowie: SA Mariusz Łodko (spr.)

SO del. Tomasz Wojciechowski

Protokolant: sekr. sądowy Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w R.

przeciwko M. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 sierpnia 2015 r. sygn. akt IV C 114/15

1. zmienia zaskarżony wyrok tj.:

a. w punkcie pierwszym (1), w ten sposób, że uchyla nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia 30 lipca 2013 r. w sprawie sygnatura akt IV Nc 191/13 w stosunku do pozwanej M. B. w całości i oddala powództwo w tym zakresie;

b. w punkcie drugim (2), w ten sposób, że zasądza od (...) sp. z o.o. w R. na rzecz M. B. kwotę 7 217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

c. w punkcie trzecim (3) w ten sposób, że nakazuje pobrać od (...) sp. z o.o. w R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w W.kwotę 15 462 (piętnaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt dwa) zł tytułem opłaty od zarzutów, od ponoszenia której pozwana była zwolniona;

2. zasądza od (...) sp. z o.o. w R. na rzecz M. B. kwotę 6 400 (sześć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

3. nakazuje pobrać od (...) sp. z o.o. w R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w W.kwotę 19 616 (dziewiętnaście tysięcy sześćset szesnaście) zł tytułem części opłaty od apelacji, od ponoszenia której pozwana była zwolniona.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2015 r. r., Sąd Okręgowy w Warszawie po rozpoznaniu sprawy z (...) Sp. z o.o. w R. (dalej także „powód”) wniesionej przeciwko M. B. (dalej także „pozwana”) o

zapłatę, utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie dnia 30 lipca 2013 roku, w sprawie o sygnaturze akt IV Nc 191/13 w stosunku do pozwanej M. B. oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 7.200 zł i przejął na rachunek Skarbu Państwa koszty opłaty od zarzutów, od których uiszczenia pozwana była zwolniona.

Rozstrzygnięcie tej treści zostało poprzedzone ustaleniem, że powód wniósł pozew o zapłatę w postępowaniu nakazowym z weksla przeciwko P. M. (1), (...) Przedsiębiorstwo Handlowo-Uługowe (...) i M. M. (obecnie B.), solidarnie kwoty 412.307,29 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, oraz kosztów postępowania, co skutkowało wydaniem dnia 30 lipca 2013 roku orzeczenia w postaci nakazu zapłaty.

Zarzuty od nakazu zapłaty wnieśli pozwani w odrębnych pismach, z tym że w stosunku do P. M. (2), postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2015 roku zarzuty pozwanego zostały odrzucone.

Z ustaleń stanu faktycznego, stanowiącego podstawę dalszego orzekania w sprawie przez sąd I instancji wynika, że podstawą dochodzonego w sprawie roszczenia był weksel własny in blanco wystawiony dnia 5 lipca 2013 roku przez P. M. (2) na zabezpieczenie należności za towar odebrany od (...) sp. z o.o. w R., w postaci odśnieżarek spalinowych, na łączną kwotę 605.782,68 zł. W związku z rozliczeniem umowy sprzedaży, powód wystawił dnia 29 września 2011 roku fakturę nr (...) na łączną kwotę 178.241,76 zł, płatną do dnia 2 stycznia 2012 roku. Następnie dnia 14 października 2011 roku kolejną fakturę nr (...) na łączną kwotę 173.114,73 zł płatną do dnia 2 stycznia 2012 roku oraz dnia 19 grudnia 2011 roku fakturę nr (...) na łączną kwotę 173.114,73 zł płatną do dnia 18 stycznia 2012 roku. Dnia 30 grudnia 2011 roku powód wystawił fakturę nr (...) na łączną kwotę 81.311,46 zł płatną do dnia 29 stycznia 2012 roku.

Z ustaleń sądu I instancji wynika, że zamówiony towar został odebrany, a należności nie rozliczone przez odbiorcę, co skutkowało uzupełnieniem weksla zgodnie z deklaracją wekslową na kwotę zadłużenia wobec (...) sp. z o.o. w R., tj. 347.426,19 zł wraz z kwotą odsetek ustawowych za opóźnienie, wyliczonych na dzień 5 lipca 2013 roku w wysokości 64.881,10 zł. Następnie dnia 5 lipca 2013 roku zostało wystosowane wezwanie do zapłaty, którego dłużnik nie uregulował.

W oparciu o takie ustalenia faktyczne, sąd I instancji uznał, że powództwo jest uzasadnione w oparciu o przepisy art. 1, art. 32 i art. 47 w związku z art. 103 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. Z 2016 r., poz. 160 tekst jednolity) oraz w oparciu o brzmienie art 496 k.p.c. Wobec odrzucenia zarzutów wystawcy weksla, sąd I instancji uznał, że badanie stosunku podstawowego jest bezprzedmiotowe a ocenie wymaga jedynie poręczenie wekslowe udzielone przez pozwaną M. B., które jest skuteczne, ponieważ zostało prawidłowo udzielone.

Odnosząc się do zarzutów złożonych osobiście przez pozwaną, sąd I instancji wskazał, że nie mają one znaczenia dla sposobu rozstrzygnięcia, ponieważ, zarzut dotyczący nieważności weksla był nieuzasadniony, jak i zarzut błędnego wypełnienia weksla. Wobec postawionego zarzutu nieważności poręczenia wekslowego uznano, że jest on nieudowodniony. Natomiast zarzut spełnienia świadczenia w części przez wystawcę weksla był bezprzedmiotowy wobec odrzucenia zarzutów dłużnika głównego, jak i w ocenie sądu nie został on również udowodniony.

Ponadto sąd I instancji nie podzielił zarzutu przedawnienia roszczenia, ponieważ po pierwsze dotyczy on przedawnienia roszczeń ze stosunku podstawowego, a te nie podlegają ocenie wobec odrzucenia zarzutów wystawcy weksla. Ponadto, skoro stosunek podstawowy, stanowiący podstawę wystawienia weksla dotyczył umowy sprzedaży, które to roszczenia przedawniają się zgodnie z art. 554 k.c. z upływem lat dwóch, zatem w rozpoznawanej sprawie pierwsze roszczenia przedawniłyby się dnia 2 stycznia 2014 roku, a więc po dacie wniesienia samego

pozwu, co miało miejsce dnia 24 lipca 2013 roku. Z uwagi na udzielenie przez pozwaną poręczenia wekslowego, pozwana była legitymowana biernie w rozpoznawanej sprawie, w szczególności że odpowiedzialność wystawcy weksla i poręczyciela jest solidarna zgodnie z art. 47 prawa wekslowego. Analogicznie dochodzone roszczenie nie jest przedwczesne, jak i nie narusza zasad współżycia społecznego, na podstawie art. 5 k.c., czego nie uzasadnia brak wiedzy pozwanej o zobowiązaniach wystawcy weksla. W szczególności, że pozwana nie udowodniła, aby nie wiedziała o zobowiązaniach wystawcy weksla, jak i że nie wiedziała, co podpisuje. W szczególności, że jej odpowiedzialność z tytułu poręczenia wekslowego ma charakter abstrakcyjny, niezależny od stosunku podstawowego łączącego wystawcę weksla z jego remitentem.

Przede wszystkim, sąd I instancji wskazał, że zarzut pozwanej odnośnie wadliwości poręczenia wekslowego, które nie spełniało wymogów art. 31 prawa wekslowego, z uwagi, że nie zostało udzielone ani na wekslu, ani na jego przedłużku, nie jest uzasadniony. Przedłużek to po prostu dodatkowa karta złączona z wekslem, co wynika z brzmienia art. 13 prawa wekslowego, a powódka złożyła podpis jako poręczycielka weksla właśnie na dodatkowej karcie połączonej zszywaczem z wekslem.

Apelację od wyroku wniosła pozwana, która zaskarżając go w całości zarzuciła:

1. Naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

a. *art. 31 w zw. z art. 13 prawa wekslowego poprzez błędną wykładnię i uznanie, że karta nie połączona w sposób trwały z wekslem może traktowana być jako jego przedłużek;*

b. *naruszenie art. 17 w zw. z art. 32 Prawa wekslowego poprzez ich błędną wykładnię i nieuprawnione uznanie za „bezprzedmiotowy zarzut spełnienia świadczenia przez wystawcę weksla”;*

2. Naruszenie prawa procesowego, a mianowicie:

a. *art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów która doprowadziła do nieuprawnionego przyjęcia, iż pozwana udzieliła poręczenia wekslowego na „karcie połączonej z wekslem”;*

b. *art. 493 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego jako spóźnionego, pomimo iż wniosek ten powódka zgłosiła już w treści zarzutów z dnia 4 października 2013 r.,*

c. *art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z uwagi na nieprzedłożenie przez powódkę dokumentacji medycznej z leczenia psychologicznego i psychiatrycznego, pomimo, iż dowód ten zmierzał do ustalenia istotnych okoliczności sprawy;*

d. *art. 227 k.p.c. w zw. z art. 493 § 1 k.p.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z: przesłuchania strony – P. M. (3) na okoliczność spełnienia świadczenia na rzecz powoda; zobowiązania powoda do przedstawienia pisemnej informacji o wysokości aktualnego stanu rozliczeń pomiędzy powodem, a pozwanym; przesłuchania w charakterze świadków E. B. i I. S., na okoliczności związane ze stanem zdrowia psychicznego pozwanej w spornym okresie czasu;*

e. *art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający ustalenie toku rozumowania sądu.*

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 lipca 2013 r. i oddalenie powództwa względem pozwanej w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w instancji odwoławczej.

Ponadto, na podstawie art. 380 k.p.c., skarżąca wniosła o:

1. zmianę postanowienia dowodowego ogłoszonego na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2015 roku w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych i przeprowadzenie dowodów zgłoszonych przez pozwaną z:

a. przesłuchania P. M. (1) na okoliczność spełnienia świadczenia na rzecz powoda oraz wysokości i terminów dokonanych spłat;

b. przesłuchania w charakterze świadków E. B. i I. S., na okoliczność zaburzenia u pozwanej czynności psychicznych, jak i korzystania w tym zakresie z pomocy lekarzy specjalistów oraz wpływu tych zdarzeń na funkcjonowanie pozwanej w życiu codziennym;

c. opinii biegłego sądowego na okoliczność, iż pozwana w dacie podpisania dokumentu „poręczenia wekslowego” znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli;

d. pisemnej informacji powoda na temat aktualnego stanu rozliczeń pomiędzy powodem a P. M. (1), na okoliczność zaspokojenia roszczenia powoda przez P. M. (1).

Ponadto na podstawie art. 382 k.p.c. wniosła o przeprowadzenie dowodu z dokumentów: potwierdzeń dokonania przez P. M. (3) częściowej spłaty zadłużenia, którego zapłaty powód dochodzi w niniejszym postępowaniu, potwierdzenia przez powoda salda zaległości na dzień 30.11.2014 r. na okoliczność spełnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu świadczenia w części przez P. M. (1).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacją była uzasadniona i na uwzględnienie zasługiwała. Trafnie podnosi skarżąca, że zaskarżony apelacją wyrok sądu I instancji został wydany z naruszeniem przepisów prawa materialnego, których prawidłowe zastosowanie powinno skutkować uchyleniem nakazu zapłaty w całości w stosunku do pozwanej i oddaleniem powództwa, na podstawie art. 496 k.p.c. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wyrok sądu I instancji narusza art. 31 oraz art. 13 prawa wekslowego, bowiem błędnie uznano, że kartka papieru nie połączona trwale z wekslem może być traktowana jako przedłużek, a w konsekwencji, że pozwana składając oświadczenie o udzieleniu poręczenia na takim dokumencie, złożyła ważne oświadczenie woli.

Artykuł 31 prawa wekslowego wymaga, aby poręczenie umieszczone zostało na wekslu albo na przedłużku. Oznacza się je słowem "poręczam" lub innym zwrotem równoznacznym, a podpisuje poręczyciel. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny oraz orzecznictwa, z przepisu tego w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że prawo polskie nie przewiduje poręczenia wekslowego zamieszczonego w odrębnym dokumencie (por. orzeczn. SN z dnia 23 października 1986 r., PUG 1987, nr 5; glosa M. Kozłńskiego, NP 1990, nr 1-2 oraz Maciej Kaliński w Komentarzu do art. 31 ustawy - Prawo wekslowe, Lex, stan prawny: 2014.08.01). Prawo wekslowe nie przewiduje poręczenia wekslowego zamieszczonego poza wekslem w odrębnym dokumencie. Polska nie

skorzystała z zastrzeżenia przyjętego w aneksie do Konwencji genewskiej z 1930 r. pozwalającego poszczególnym państwom na dodanie przepisu sankcjonującego aval w odrębnym dokumencie.

Błędnie uznał sąd I instancji, że dołączony na uzasadnienie żądania zapłaty uzupełniony weksel in blanco został skutecznie i ważnie poręczony przez pozwaną, skoro pozwana złożyła swój podpis na dodatkowej kartce papieru, która została połączona z wekslem przez zszywanie jej jednorazowo zszywaczem biurowym z dokumentem weksla. Wniosek taki pomija, że formalizm zobowiązań wekslowych, a przede wszystkim skutki związane ze złożeniem oświadczenia woli na wekslu wymagają, aby zostały wypełnione wymogi formalne tych dokumentów. Powołany apelacji przepis art. 13 prawa wekslowego, wspominając o przedłużku weksla, wskazuje, że jest to złączona z nim karta dodatkowa, natomiast z poglądów doktryny jednoznacznie wynika, że powinna być to karta trwale połączona z wekslem (por. Maciej Kaliński w Komentarzu do art. 31 ustawy - Prawo wekslowe, Lex, stan prawny: 2014.08.01). Takiej formy trwałości połączenia dodatkowej karty do weksla nie spełnia połączenie karty z oświadczeniem o poręczeniu złożonym przez pozwaną zszywaczem biurowym. Takie połączenie nie ma żadnych cech trwałości, zatem dołączona zszywaczem do weksla kartka papieru nie może być traktowana jako przedłużek w rozumieniu art. 13 i art. 31 prawa wekslowego, zatem nie powstało ważne zobowiązanie pozwanej z weksla.

Podstawa takiego wnioskowania Sądu Apelacyjnego jest również uzasadniona samym sposobem składania oświadczenia woli na dokumentach przesłanych przez powoda, który został opisany w oświadczeniu M. A. (k. 261 i następne), które uzupełniały twierdzenia samego powoda. Na ich podstawie oraz treści korespondencji elektronicznej (k. 264 - 287) między powodem a wystawcą weksla wynika, że oświadczenie woli pozwanej traktowane, jako poręczenie wekslowe, zostało złożone na odrębnej kartce papieru, którą powód po przesłaniu mu przez kontrahenta, później połączył zszywaczem biurowym wraz z wystawionym przez niego wekslem in blanco. Z powyższych względów, złożenie oświadczenia przez pozwaną na odrębnym dokumencie nie daje podstaw do uznania, że jej oświadczenie kreuje zobowiązanie wekslowe.

Już tylko z tych względów nakaz zapłaty wydany w stosunku do pozwanej wymagał uchylecia, a powództwo oddaleniu w całości. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wbrew twierdzeniom powoda, podniesienie zarzutu nieważności poręczenia wekslowego w kolejnym piśmie przygotowawczym, nie naruszało treści art. 493 k.p.c., ponieważ jest to ocena materialnoprawna żądania, a zastosowanie właściwych przepisów prawa materialnego nie wymaga zarzutu strony. Ponadto, zgodnie z brzmieniem tego przepisu, w piśmie zawierającym zarzuty, pozwany powinien jedynie przedstawić zarzuty, które pod rygorem utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, do której to kategorii zarzut nieważności zobowiązania nie należy. Natomiast pominięcie twierdzeń i dowodów spóźnionych, nie jest uzasadnione, gdy uwzględnienie nie spowoduje zwłoki w postępowaniu. Zatem zarzut zgłoszenia zarzutów po terminie nie miał uzasadnienia.

Abstrahując od tego oraz uwzględniając, że doktryna, jak i orzecznictwo dopuszcza kwalifikowanie oświadczenia woli tej treści, jako podlegającego przepisom prawa cywilnego i uzasadniającego odpowiedzialność poręczyciela z tego tytułu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1997 r., III CKN 158/97). Taki dokument nie powoduje odpowiedzialności z art. 32 Prawa wekslowego, skoro prawo polskie wyłącza możliwość udzielenia poręczenia wekslowego w oddzielnym dokumencie Treść takiego dokumentu pozostaje bez znaczenia dla odpowiedzialności tej osoby z weksla, ale oświadczenie woli złożone wyłącznie na deklaracji wekslowej lub na oddzielnej kartce papieru, może być potraktowane w takim wypadku, jako poręczenie cywilne i judykatura w zasadzie jednolicie dopuszcza taką możliwość (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 1988 r., OSNC 1990, nr 12, poz. 154 i z dnia 5 sierpnia 2005 r., II CK 14/05; z 16 czerwca 2010 r., I CSK 481/09). Choć w deklaracji wekslowej strony porozumienia obejmowały

wola warunki wypełnienia weksla in blanco, to zgodnie z wyżej przedstawionym poglądem, do powstania zobowiązania wekslowego poręczyciela nie doszło. Jednakże to oświadczenie, czy złożone na deklaracji wekslowej, może zawierać wszystkie cechy do ważnego poręczenia cywilnego, o którym mowa w art. 876 § 1 k.c.

Przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie, gdyby dłużnik go nie wykonał (art. 876 § 1 k.c.). Treść oświadczenia woli pozwanej, zawartego w deklaracji wekslowej uzasadnia tezę, że jedynie potwierdziła swoje dane identyfikujące jak i wyraziła zgodę na treść deklaracji wekslowej, co nie oznacza gwarantowania wykonania zobowiązania za dłużnika. Brak jest jednoznacznego oświadczenia o poręczeniu względem wierzyciela, wykonania zobowiązania za dłużnika. Oświadczenie o poręczeniu zawarte zostało na odrębnej karcie, która powód dołączył do weksla, które może kreować zobowiązanie poręczenia w oparciu o przepisy prawa cywilnego. Jednakże i na tej podstawie oświadczenie pozwanej nie kreuje jej zobowiązania jako poręczyciela. Jak wynika z twierdzeń samego powoda (niezaprzeczonych przez pozwaną), oświadczenie pozwanej to było składane w innej dacie, niż wskazanej na dokumencie, tj.: w marcu 2011 r. Z treści samej deklaracji wekslowej, na którą pozwana wyraziła zgodę, wynika jedynie, że powód był upoważniony do dochodzenia należności, w przypadku opóźnienia w zapłacie za towar odebrany, na podstawie faktury zakupu, a zatem zgoda na poręczenie dotyczyła wiarygodności nieistniejących w dacie składania oświadczenia, a więc przyszłych (twierdzenia powoda w piśmie z 3 lutego 2014 k. 258 oraz faktury stanowiące uzasadnienie dochodzonego roszczenia wystawione w okresie wrzesień – grudzień 2011 r.). Poręczenie zobowiązań przyszłych reguluje art. 878 k.c., który do skuteczność takiej umowy wymaga oznaczenia długu, co do wysokości z góry oznaczonej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, brzmienie zarówno treści samej deklaracji wekslowej, na której treść pozwana wyraziła zgodę, jak i oświadczenia o poręczeniu za wystawcę weksla, nie zawierają oznaczenia wysokości długu, za który pozwana udzieliła poręczenia.

Skoro dług przyszedł to dług, który nie istnieje w momencie zawarcia umowy poręczenia i dłużnik nie jest jeszcze zobowiązany do oznaczonego świadczenia względem wierzyciela (wyr. SN z 19.9.2002 r., II CKN 1052/00), taki charakter wiarygodności dochodzonej przez powoda potwierdzają jego twierdzenia podnoszone na uzasadnienie żądania zawartego w pozwie, jak i uzupełnione w piśmie z 3 lutego 2014 r. Aby poręczenie za dług przyszedł było ważne, konieczne jest oznaczenie wysokości górnej odpowiedzialności poręczyciela oraz oznaczenie rodzaju przyszłego długu.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że oznaczenie wysokości zobowiązania poręczyciela powinno być ścisłe i nie budzić wątpliwości (orz. SN z 25.5.1954 r., II C 1120/53, OSNCK 1955, Nr 1, poz. 54), z zastrzeżeniem, że oznaczenie górnej wysokości zobowiązania poręczyciela, niekoniecznie musi polegać na wskazaniu konkretnej kwoty pieniężnej. Sąd Apelacyjny, rozpoznający sprawę podziela jednak pogląd, że oznaczenie opisowe górnej granicy zobowiązania poręczyciela za dług przyszły, powinno być jednoznaczne i wyraźne, aby można było się zorientować w sposób niebudzący wątpliwości, jaki zakres odpowiedzialności przejmuje poręczyciel (por. wyrok SN z 19.7.2000 r., II CKN 283/00). Obecne poglądy orzecznicze Sądu Najwyższego wskazują wyraźnie, że ważność poręczenia za dług przyszły nie jest zależna od wskazania w umowie poręczenia kwoty tego długu, lecz wystarczy, aby można było uznać taki dług za określony (por. SN w wyroku z 11.12.2009 r., V CSK 215/09; SN w wyroku z 13.5.2010 r., IV CSK 558/09).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zobowiązania pozwanej na podstawie przepisów kodeksu cywilnego również nie ma uzasadnienia, bowiem zakres jej ewentualnej odpowiedzialności jako poręczyciela za dług przyszły, nie był możliwy do ustalenia. Z treści deklaracji wekslowej, która nie dość,

że samodzielnie nie kreuje zobowiązania pozwanej, jako poręczyciela na podstawie prawa cywilnego, z uwagi na brak w oświadczeniu cech ważnego poręczenia cywilnego, o którym mowa w art. 876 § 1 k.c. Zatem ewentualna jej odpowiedzialność za zobowiązania może wynikać z poręczenia złożonego na odrębnej karcie, ale z jej treści, jak i samej deklaracji wekslowej, która stanowiła podstawę do udzielania poręczenia, również nie można było określić ewentualnej górnej granicy jej odpowiedzialności, co jest warunkiem powstania zobowiązania za dług przyszły. Brzmienie upoważnienia, jako do wystawienia weksla, na kwotę wymagalnych przyszłych należności wynikających z wystawionych faktur, za towar, który miał być odebrany w przyszłości, nie pozwala na określenie, chociażby hipotetycznie, wysokości przyszłego zobowiązania. Jego wysokość uzależniona była od wielkości zamówienia, które w dacie składania oświadczenia nie było znane zarówno dłużnikowi, jak i poręczycielowi. Zakresu zobowiązania poręczyciela nie da się również określić na podstawie wykładni oświadczenia woli poręczyciela, z uwzględnieniem zasad przewidzianych w art. 65 k.c. Określenie ewentualnej wysokości zobowiązania poręczyciela, przez oznaczenie maksymalnej wysokości zabezpieczenia w rozpoznawanej sprawie, nie zawiera również odesłania do innej umowy, z której może wynikać dług objęty poręczeniem (por. wyr. SN z 26.9.2007 r., IV CSK 127/07).

Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego, oświadczenie pozwanej nie zawiera również cech ważnego poręczenia cywilnego, co uniemożliwia również rozpoznanie sprawy na takiej podstawie prawnej. Jest to również niedopuszczalne, bowiem w toku postępowania, powód znając treść zarzutów i twierdzeń pozwanej, konsekwentnie dochodził swoich praw w oparciu o twierdzenie, że ważne i skuteczne było jej zobowiązanie z weksla, jako poręczyciela. W judykaturze wyrażono pogląd, że dochodząc należności wekslowej, wierzyciel wekslowy nabywający weksel gwarancyjny ma różne możliwości wykazywania swego roszczenia wekslowego powiązanego z roszczeniem wynikającym ze stosunku podstawowego. Poza samym powołaniem się na treść weksla może on przytaczać także fakty i dowody uzasadniające roszczenie ze stosunku podstawowego. Żądanie pozwu w takiej sytuacji oparte jest na dwóch podstawach faktycznych i prawnych, a gdy okaże się, że zobowiązanie wekslowe nie istnieje, sąd rozpatruje żądanie pozwu wynikające z drugiej podstawy przytoczonej przez powoda (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2007 r., II CSK 495/06). Z powyższego wynika, że roszczenie powoda w stosunku do pozwanej mogło opierać się na zobowiązaniu wekslowym, jak i na podstawie umowy poręczenia w oparciu o przepisy kodeksu cywilnego. W ocenie Sądu Apelacyjnego, warunkiem rozpoznania sprawy w oparciu o różne podstawy faktyczne i prawne, jest przytaczanie przez powoda faktów i dowodów w rozszerzonym zakresie, zatem nie tylko w oparciu o zobowiązanie z weksla. W rozpoznawanej sprawie, powód nie formułował twierdzeń, że roszczenie uzasadnione jest również udzieleniem poręczenia cywilnego, zawartego w treści deklaracji wekslowej, czy odrębnym dokumencie, z uwagi na ewentualną nieważność samego zobowiązania pozwanej z weksla. Z uzasadnienia pozwu, jak i dalszych pism procesowych nie wynika, że w ramach podstawy faktycznej podnoszone były twierdzenia, że roszczenie wynikające ze stosunku podstawowego mogło być zabezpieczone poręczeniem cywilnym.

Z powyższych względów, apelacja była uzasadniona i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wyrok sądu I instancji należało zmienić. Uwzględniając brzmienie art. 496 k.p.c. nakaz zapłaty, wydany w stosunku do pozwanej należało uchylić i powództwo oddalić.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, również pozostałe zarzuty apelacji były uzasadnione, bowiem trafnie podnosi skarżąca, że wyrok sądu I instancji narusza również art. 17 oraz art. 32 prawa wekslowego przez błędną wykładnię, w wyniku której sąd I instancji doszedł do przekonania, że odrzucenie zarzutów wystawcy weksla, pozbawia pozwanej, jako ewentualnego poręczyciela wekslowego prawa podnoszenia zarzutów co do wysokości dochodzonej należności. Poręczyciel

wekslowy może podnosić przeciwko wierzycielowi posiadającemu weksel zarzuty obiektywne służące każdemu dłużnikowi wekslowemu przeciwko każdemu posiadaczowi weksla. Jeżeli awal dotyczył weksla in blanco, to o zakresie dopuszczalności zarzutu nieprawidłowego uzupełnienia rozstrzyga art. 10 (por. wyroki SN: z 26 listopada 1973 r., III CRN 269/73, (...), OSPiKA 1975, nr 10, poz. 210 z glosą M. Bączyka; z 25 września 1996 r., (...), nr 2, s. 32; z 13 stycznia 1998 r., II CKU 12/96, (...)nr 2083787). Zatem zarzuty pozwanej co do wysokości zobowiązania, jak i nieważności zobowiązania wekslowego w innych przyczyn, niż uwzględnione przy rozpoznawaniu apelacji, powinny być ocenione merytorycznie i po przeprowadzeniu dowodów. Z tego względu, również za zasadne należało uznać zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, jednakże uwzględnienie apelacji z przyczyn omówionych wyżej i wydanie wyroku zgodnie z wnioskiem skarżącej, czyni zbędnym odnoszenie się do pozostałych zarzutów w niej zawartych bardziej szczegółowo.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 385§ 1 k.p.c orzeczono jak wyżej.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz w oparciu o brzmienie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (pkt 2 i 3 wyroku).

Konsekwencją wydania wyroku reformatoryjnego i oddalenie żądań powoda w stosunku do pozwanej w całości, uzasadniało obciążenie powoda, jako strony przegrywającej w całości, kosztami procesu w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, na podstawie art. 98 k.p.c. oraz art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W skład tych kosztów wchodzi koszty zastępstwa procesowego oraz obowiązek uiszczenia opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty, od ponoszenia których pozwana była zwolniona.